

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

21 marca 2024 r.

Sąd Rejonowy Poznań - Stare Miasto w P. Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Asesor sądowy Michał Przybył

Protokolant: protokolant sądowy P. D.

po rozpoznaniu 28 lutego 2024 r. w P.

na rozprawie

sprawy z powództwa **L. K.**

przeciwko **(...) spółce akcyjnej z siedzibą w W.**

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda 19277,83 zł (dziewiętnaście tysięcy dwieście siedemdziesiąt siedem złotych i osiemdziesiąt trzy grosze) wraz z odsetkami za opóźnienie od 31 grudnia 2022 r.

II. Oddala powództwo w pozostałym zakresie,

III. Koszty rozdziela stosunkowo uznając, że powód wygrał sprawę w 83% zaś pozwany w 17% i szczegółowe wyliczenie kosztów pozostawia referendarzowi.

IV. Nakazuje pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego Poznań-Stare Miasto w P. 31,75 zł tytułem nierozliczonych kosztów sądowych tymczasowo uiszczonych przez Skarb Państwa,

V. Nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego Poznań-Stare Miasto w P. 155 zł tytułem nierozliczonych kosztów sądowych tymczasowo uiszczonych przez Skarb Państwa,

Asesor sądowy Michał Przybył

UZASADNIENIE

Pozwem z 31.12.2022 r. powód L. K., reprezentowany przez radcę prawnego, wniósł o zasądzenie od (...) S.A. z siedzibą w W. 23.311,56 zł wraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów procesu, według norm przepisanych, wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że 25.03.2019 r. miała miejsce kolizja komunikacyjna, w wyniku której pojazd stanowiący własność powoda uległ uszkodzeniu. Sprawca zdarzenia, wskutek którego powstało uszkodzenie pojazdu przemieszczał się pojazdem, który posiadał umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zawartą z pozwaną. Poszkodowany, zgłosił spółce fakt zaistnienia wypadku i powstania odpowiedzialności w zakresie uszkodzeń pojazdu. Pozwana prowadziła postępowanie likwidacyjne pod numerem (...). W wyniku zdarzenia, powód zmuszony był do holowania pojazdu na odcinku K. - P.. Powód zawarł umowę w przedmiocie holowania pojazdu z (...) sp. z o.o. z s. w P., a w konsekwencji poniósł koszty holowania w wysokości 895,44 zł. Ponadto, tego samego dnia, z uwagi na uzasadnione wykorzystanie auta celem zapewnienia realizacji potrzeb życiowych, powód zawarł z ww. spółką umowę najmu

samochodu, w wyniku której wydano mu samochód marki B. model 520 o nr rej. (...). Strony umowy najmu pojazdu ustaliły wynagrodzenie w wysokości 160 zł netto (196,80 zł brutto) za każdy dzień korzystania z pojazdu zastępczego. Umowa najmu zawarta została w celu korzystania z pojazdu zastępczego przez czas niezbędny do naprawy pojazdu. Powód zawarł z ww. spółką umowę w przedmiocie zapewnienia powierzchni parkowania dla pojazdu uszkodzonego, za wynagrodzeniem 15 zł netto (18,45 zł brutto) za każdy dzień korzystania z parkingu strzeżonego. Poszkodowany korzystał z pojazdu zastępczego i parkingu od 25.03.2019 r. do 12.07.2019 r. Spółka, po zakończeniu usług wystawiła na rzecz powoda fakturę VAT nr (...) z 12.07.2019 r. na 24.357,69 zł. Na kwotę 24.357,69 zł, składały się: koszty parkingu strzeżonego w kwocie 2.011,05 zł, koszty najmu pojazdu zastępczego w kwocie 21.451,20 zł i koszty holowania pojazdu w kwocie 895,44 zł. Przedmiotowe roszczenie zostało zgłoszone pozwanej 9.08.2019 r. Pozwana uwzględniła zgłoszone roszczenia jedynie w części: w kwocie 793,35 zł tytułem kosztów parkingu strzeżonego, w kwocie 4.153,68 zł tytułem kosztów najmu pojazdu zastępczego i w kwocie 728 zł tytułem kosztów holowania pojazdu. Pozwana przekazała powodowi łącznie 5.675,03 zł. Pozwana kwestionowała wysokość przyjętej stawki dziennej najmu pojazdu zastępczego, jak również okres posługiwania się pojazdem zastępczym oraz wysokość kosztów holowania i parkingu strzeżonego. Niniejszym pozwem powód domaga się dopłaty do ww. kosztów poniesionych w związku z zaistniałym zdarzeniem w kwocie 18.682,67 zł. Ponadto powód dokonał kapitalizacji odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 18.682,67 zł obliczonych od 9.09.2019 r. do poprzedzającego dzień wniesienia powództwa w kwocie 4.628,89 zł. Skapitalizowane odsetki ustawowe za opóźnienie wyniosły 4.628,89 zł i tej kwoty także domaga się od pozwanej. W zakresie daty wymagalności roszczenia powód wskazał, że swoje roszczenie zgłosił 9.08.2019r., a zatem pozwana zobowiązana była do wyrażenia swojego ostatecznego stanowiska w sprawie do 8.09.2019 r.

Pozwana, reprezentowana przez radcę prawnego, w odpowiedzi na pozew wniosła o jego oddalenie oraz o zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego oraz 17 zł tytułem zwrotu kosztów opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu pozwana zakwestionowała zasadność najmu pojazdu zastępczego po przyjętej przez powoda stawce, zarzucając nieuzasadniony brak skorzystania z pojazdu zastępczego u pozwanej pomimo przedstawionej propozycji najmu i podmiany pojazdów. Pozwana zakwestionowała także uzasadniony okres najmu i okres parkowania. Pozwana przyznała, że przyjęła na siebie odpowiedzialność za zgłoszone roszczenia, jednakże w toku likwidacji uznała za zasadny 43-dniowy okres najmu, weryfikując przy tym dobową stawkę najmu pojazdu zastępczego zgodnie z przekazaną do wiadomości poszkodowanego propozycją najmu za pośrednictwem ubezpieczyciela. Pozwana wyjaśniła, że przed zakwalifikowaniem szkody jako całkowitej rozliczyła szkodę jako częściową, w związku z czym 30.04.2019 r. przyjęła odpowiedzialność za szkodę i przyznała na rzecz powoda łączne odszkodowanie tytułem kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu w kwocie 9664,22 zł. Dopiero po informacji uzyskanej z serwisu, tj. przesłaniu wyceny szkody warsztatu dokonała ponownego przeliczenia szkody i zmiany kwalifikacji szkody. Pozwana zwróciła uwagę, że najem pojazdu zastępczego był kontynuowany jeszcze przez ponad 2 miesiące od dnia poinformowania o wysokości szkody. Nie wiadomym jest czy w tym czasie poszkodowany poszukiwał nowego pojazdu czy też podjął się naprawy uszkodzonego auta. Co do okresu parkowania, podobnie jak w przypadku czasu najmu, pozwana uznała go w zakresie 43 dni. Jej zdaniem brak jest zasadności dla jego wydłużenia do 109 dni. Wskazała, że powód nie wykazał jakie okoliczności zadecydowały o tak długim okresie parkowania, z jakim zdarzeniem powiązane było zakończenie zarówno parkowania jak i wynajmu pojazdu zastępczego. Pozwana wskazała, że według jawnych rejestrów powód trudni się zawodowo wynajmem pojazdów zastępczych, co dodatkowo poddaje pod wątpliwość zgłoszone roszczenie. Wobec braku zasadności roszczenia głównego, również żądanie odsetek jako świadczenia ubocznego nie znajduje uzasadnienia w ocenie pozwanej. Z ostrożności procesowej pozwana wskazała, że ewentualne odsetki mogą być należne od daty wyrokowania.

W piśmie procesowym z 31.05.2023 r. powód podtrzymał dotychczasowe twierdzenia i wnioski.

STAN FAKTYCZNY:

25.03.2019 r. miała miejsce kolizja komunikacyjna, w wyniku której pojazd marki R. (...) 07-10 o nr rej. (...), stanowiący własność Ł. K., uległ uszkodzeniu.

Na dzień zdarzenia sprawca wypadku objęty był ochroną ubezpieczeniową w zakresie odpowiedzialności cywilnej na podstawie umowy obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych zawartej z (...) S.A. z siedzibą w W. poprzednio A. (...) S.A. (dalej U.).

Zgłoszenie przedmiotowej szkody nastąpiło w formie internetowej 04.04. (...) przez poszkodowanego. Szkoda została zarejestrowana pod nr (...).

W odpowiedzi na powyższe zgłoszenie, w tym samym dniu, na wskazany w zgłoszeniu adres e-mail do kontaktu poszkodowanego oraz zgłaszającego szkodę, została przesłana informacja o bezpłatnej możliwości najmu pojazdu zastępczego za pośrednictwem ubezpieczyciela oraz na jaki czas, ze wskazaniem sposobu kontaktu w przypadku zainteresowania ofertą wynajmu. Jednocześnie przekazano informację w jaki sposób ubezpieczyciel refunduje koszty najmu i kiedy ich wysokość jest weryfikowana.

Po zarejestrowaniu szkody, poszkodowany nie skontaktował się z ubezpieczycielem celem skorzystania za jego pośrednictwem z możliwości najmu pojazdu zastępczego.

Ubezpieczyciel przeprowadził postępowanie likwidacyjne.

Po przeprowadzeniu oględzin pojazdu, 15.04.2019 r. ubezpieczyciel przedstawił poszkodowanemu kosztorys naprawy pojazdu.

19.04.2019 r. poszkodowany zgłosił dodatkowe uszkodzenia w pojeździe.

26.04.2019 r. ubezpieczyciel w wiadomości e-mail zwrócił się do poszkodowanego o uzupełnienie dokumentacji.

26.04.2019 r. przeprowadzono oględziny przez likwidatora upoważnionego przez ubezpieczyciela, sporządzono ponowną kalkulację naprawy, rozliczenie szkody, wycenę pojazdu, które przekazano poszkodowanemu.

Ubezpieczyciel uznał swoją odpowiedzialność za powstałą szkodę i zakwalifikował ją jako szkoda częściowa. W związku z tym, decyzją z 30.04.2019 r. przyznał Ł. K. odszkodowanie tytułem kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu w kwocie 9664,22 zł. Wartość przyznanego odszkodowania ustalono na podstawie kosztorysu naprawy wykonanego w systemie eksperckim.

6.05.2019 r. poszkodowany sporządził własną kalkulację naprawy i przekazał ją ubezpieczycielowi.

7.05.2019 r. ubezpieczyciel dokonał weryfikacji kalkulacji naprawy sporządzonej przez poszkodowanego, przekazując ją do akceptacji poszkodowanemu i wskazując na kwalifikację szkody jako całkowita.

29.05.2019 r. poszkodowany w wiadomości e-mail informował ubezpieczyciela o nieotrzymaniu rozliczenia szkody.

Ubezpieczyciel zmienił kwalifikację szkody na całkowitą, wydając w tym przedmiocie 7.06.2019 r. decyzję o szkodzie całkowitej, przekazując ją poszkodowanemu. Jednocześnie wskazano poszkodowanemu, że w związku z wypłaconym odszkodowaniem w wysokości 9.664,22 zł z tytułu przedmiotowej szkody oczekuje zwrotu 1.664,22 zł wynikającej z ostatecznego rozliczenia szkody. Wyjaśniono, że zebrana dokumentacja akt szkody wykazała, iż szkoda została ostatecznie zakwalifikowana jako całkowita. Dotychczas wypłacona kwota jest kwotą wyższą od należnej. Należne odszkodowanie to 8.000 zł, a kwota wypłacona to 9.664,22 zł, co za tym idzie do zwrotu pozostaje 1.664,22 zł. Mając na uwadze okoliczność, iż U. nie była zobowiązana do zapłaty tejże kwoty, wyżej wskazana suma stanowi nienależne świadczenie w rozumieniu art. 410 k.c.

Pismem z 07.06.2019 r. ubezpieczyciel poinformował poszkodowanego, że z uwagi na zakres uszkodzeń pojazdu, jego naprawa jest ekonomicznie nieuzasadniona. W związku z powyższym rozmiar szkody został określony jako różnica między wartością pojazdu bezpośrednio przed zdarzeniem, a jego wartością po zdarzeniu, czyli wartością pojazdu uszkodzonego tj.: wartość pojazdu bezpośrednio przed zdarzeniem (brutto) – 13.100 zł, wartość pojazdu

po zdarzeniu (brutto) – 5100 zł, wysokość szkody (brutto) - 8000 zł. W celu ustalenia wartości pojazdu w stanie uszkodzonym został on skierowany na specjalną platformę internetową, gdzie podmioty specjalizujące się w obrocie uszkodzonymi pojazdami składają oferty zakupu pojazdu. Tryb ten zapewnia pełną anonimowość pojazdu jak i jego właściciela i gwarantuje ochronę danych osobowych w zakresie przewidzianym przez ustawę z 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych. Celem zapewnienia pomocy w zagospodarowaniu uszkodzonego pojazdu, tak aby nie poszukiwano nabywcy we własnym zakresie, U. zaofiarowała możliwość sprzedaży pojazdu podmiotowi, który wygrał licytację. W przypadku podjęcia decyzji o zbyciu pojazdu za ww. kwotę (5100 zł) należało, powołując się na numer aukcji (obiektu) (...) skontaktować się ze wskazanym podmiotem. Oferta była ważna do 26.06.2019 r. Jednocześnie poinformowano, że wypłata odszkodowania nastąpi po ustaleniu jego wysokości oraz odpowiedzialności U. za zgłoszoną szkodę. Poinformowano, iż poszkodowany ma obowiązek minimalizacji rozmiaru szkody i w przypadku nieskorzystania przez poszkodowanego z oferty sprzedaży pojazdu w stanie uszkodzonym, U. nie będzie ponosiła kosztów i odpowiedzialności w przypadku zmiany stanowiska poszkodowanego i ponownego wystąpienia do ubezpieczyciela o pomoc w zagospodarowaniu uszkodzonego pojazdu.

Poszkodowany zdecydował się sprzedać uszkodzony pojazd za pośrednictwem podmiotu wskazanego przez ubezpieczyciela i skorzystać z jego oferty organizacji zagospodarowania wraku pojazdu.

19.06.2019 r. ubezpieczyciel przekazał poszkodowanemu wynik przeprowadzonej aukcji sprzedaży wraku.

Poszkodowany zdecydował się sprzedać pojazd za zaproponowaną cenę i zwrócił się o przekazanie danych oferenta zainteresowanego nabyciem wraku pojazdu.

21.06.2019 r. ubezpieczyciel przekazał poszkodowanemu dane oferenta zainteresowanego nabyciem wraku pojazdu.

Poszkodowany podejmował próby skontaktowania się z oferentem zainteresowanym nabyciem wraku pojazdu.

24.06.2019 r. poszkodowany zwrócił się z prośbą o kontakt, o wskazanie terminu odbioru wraku pojazdu. Poszkodowany poinformował firmę realizującą zagospodarowanie uszkodzonego pojazdu, o braku możliwości kontaktu z oferentem zainteresowanym nabyciem wraku pojazdu.

25.06.2019 r. poszkodowany informował o braku możliwości kontaktu z oferentem zainteresowanym nabyciem wraku pojazdu.

28.06.2019 r. poszkodowany otrzymał prośbę o wskazanie czy doszło do sprzedaży wraku pojazdu.

3.07.2019 r. poszkodowany ponownie informował firmę realizującą zagospodarowanie uszkodzonego pojazdu o braku możliwości kontaktu z oferentem zainteresowanym nabyciem wraku pojazdu, wskazując, że w najbliższym czasie zamierza udać się na urlop.

8.07.2019 r. poszkodowany ponownie informował o braku możliwości kontaktu z oferentem zainteresowanym nabyciem wraku pojazdu.

12.07.2019 r. poszkodowany sprzedał wrak pojazdu na rzecz wskazanego oferenta za 5100 zł, a zawartą umowę sprzedaży pojazdu przekazał ubezpieczycielowi przesyłając ją pocztą elektroniczną.

Dowód : okoliczność bezsporna, a ponadto wydruk z KRS k. 24-87, korespondencja mailowa k. 118-121, 123-124, 162-163, 184-193, 198-207, 214-215, 220-250,, 252,254, 301-313, 316-318, decyzja z 30.04.2019r. k. 122, 314-315, 319-320 akta szkody k. 125, zeznania Ł. K. k. 141-143, protokół szkody wraz z kalkulacją k. 164-175, kosztorys k. 176-183, 194-197, 208-211, decyzja z 07.06.2019 r. k. 212, 216, pismo z 07.06.2019r. k. 213, 217, oferty zakupu k. 218-219, umowa sprzedaży k. 251, 253

W następstwie powstałej szkody, Ł. K. zawarł z (...) sp. z o.o. z s. w P. umowy o świadczenie usług w związku z wypadkiem, tj. na holowanie uszkodzonego pojazdu, najem pojazdu zastępczego na czas trwania postępowania likwidacyjnego oraz na parkowanie uszkodzonego pojazdu.

Poszkodowany zlecił spółce usunięcie z miejsca kolizji oraz przewiezienie uszkodzonego pojazdu z miejsca kolizji na parking strzeżony. Samochód był niejezdny.

Na podstawie umowy najmu pojazdu, Ł. K. najął od spółki pojazd marki B. model 520 o nr rej. (...) od 26.03.2019 r. w stawce dobowej 160 zł netto.

Zwrot pojazdu nastąpił 12.07.2019 r.

Ł. K. zawierając umowę najmu pojazdu zastępczego z tą spółką kierował się tym, że już kiedyś z jej usług korzystał. Był to najem bez kaucji, bez limitu kilometrów, na czym mu zależało, albowiem jeździ 50-60 tys. km rocznie. Posiada wpis w (...) i nie mógł skorzystać z wypożyczalni samochodów.

25.03.2019 r. Ł. K. zlecił spółce zabezpieczenie uszkodzonego pojazdu na parkingu strzeżonym będącym w posiadaniu spółki wg stawki 15 zł netto za dzień.

Zakończenie odpłatnego parkowania pojazdu nastąpiło 12.07.2019 r.

Pojazd zastępczy był poszkodowanemu niezbędny do wykonywania bieżących spraw życia codziennego, zważywszy na niemożność korzystania z pojazdu uszkodzonego w tym okresie. Nie posiadał innego pojazdu, z którego mógłby korzystać i zastąpić w ten sposób pojazd, który uległ uszkodzeniu. Z najętego pojazdu korzystał w sposób i w zakresie takim, jak z pojazdu uszkodzonego. Nie korzystał z niego na potrzeby prowadzonej działalności gospodarczej.

Spółka z tytułu świadczonych usług wystawiła Ł. K. 12.07.2019 r. fakturę VAT nr (...), na którą składały się:

- a) koszty holowania auta K. – P. tj. na odcinku 182 km w stawce po 4 zł netto, tj. łącznie w wysokości 728 zł netto,
- b) koszty parkowania na parkingu strzeżonym w dniach 25.03.-12.07.2019 r., tj. przez 109 dni przy stawce 15 zł netto w wysokości 1635 zł netto
- c) koszty najmu pojazdu zastępczego w dniach 25.03.-12.07.2019 r., tj. przez 109 dni przy stawce 160 zł netto w wysokości 17.440 zł netto

łącznie na kwotę 19.803 zł netto/24.357,69 zł brutto.

Roszczenie z ww. faktury, Ł. K. zgłosił ubezpieczycielowi 9.08.2019 r. przesyłając otrzymaną fakturę w wiadomości e-mail na pocztę elektroniczną.

Po rozpatrzeniu zgłoszonego żądania, ubezpieczyciel, decyzją z 24.09.2019 r. przyznał Ł. K. 728 zł brutto, wskazując, że przy wypłacie odszkodowania uwzględniono koszty holowania w kwocie 728 zł brutto w oparciu o fakturę VAT (...).

Drugą decyzją z 24.09.2019 r. ubezpieczyciel przyznał Ł. K. 793,35 zł brutto, wskazując, że uznał odpowiedzialność, a wartość przyznanego odszkodowania za koszt parkowania pojazdu ustalił w oparciu o fakturę VAT (...). Wyjaśnił, że przeprowadził weryfikację przedłożonego roszczenia, uznając za uzasadnione czas od dnia wystąpienia szkody do dnia poinformowania o szkodzie całkowitej plus dodatkowe 7 dni na zagospodarowanie pojazdu, tj. 43 dni, przy zastosowaniu stawki zgodnej z przedłożoną fakturą.

Trzecią decyzją z 24.09.2019 r. ubezpieczyciel przyznał Ł. K. 4153,68 zł brutto, wskazując, że uznał odpowiedzialność, a wartość przyznanego odszkodowania za koszt najmu pojazdu zastępczego ustalił w oparciu o fakturę VAT (...). Odnosząc się do złożonego roszczenia w zakresie najmu pojazdu zastępczego wskazano, iż zgodnie z wyliczeniem U. naprawa pojazdu została uznana za ekonomicznie nieopłacalną. Podczas zgłoszenia szkody poszkodowany otrzymał

propozycję skorzystania z pojazdu zastępczego na preferencyjnych zasadach, w ramach sieci partnerskiej U., której nie zaakceptował. Wyjaśniono, iż zgodnie z art 16 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych. Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, każdy uczestnik zdarzenia objętego ubezpieczeniem zobowiązany jest do zapobiegania zwiększeniu się szkody. W związku z tym U. przeprowadziła weryfikację przedłożonego roszczenia, uznając za uzasadnione czasookresy oraz stawkę za jedną dobę najmu obowiązującą w sieci partnerskiej U. w ten sposób:

- 3 dni (od dnia powstania szkody do dnia zgłoszenia szkody do U.) - w ocenie U. zwłoka w zgłoszeniu szkody powyżej 3 dni licząc od daty zdarzenia, wykracza poza normalne następstwo szkody o czym mowa w art. 361 § 1 k.c. W związku z tym okres ten uległ weryfikacji do maksymalnie akceptowalnej wartości, tj. do 3 dni,

- 04.04.2019 r. - 07.05.2019 r., tj. 33 dni (od dnia zgłoszenia szkody do dnia przekazania informacji o zaistnieniu tzw. szkody całkowitej),

- 7 dni (okres na zagospodarowanie wraku pojazdu oraz zakup innego, o zbliżonych parametrach oraz jego rejestracji).

Ubezpieczyciel uznał tym samym za uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego w wymiarze łącznie 43 dni. Ubezpieczyciel przyjął stawkę 135,30 zł brutto, co daje razem koszt w wysokości 5817,90 zł. Z kwoty tej potrącono 1664,22 zł (zgodnie z pismem z 07.06.2019 r.). Do wypłaty ustalono tym samym kwotę 4153,68 zł brutto.

Dowód : umowa najmu pojazdu k. 88, 92, faktura VAT (...) k. 89, 91, wydruk e-maila k. 90, decyzje z 24.09.2019 r. k. 93-98, 117, zeznania Ł. K. k. 141-143

Uzasadniony okres przestoju pojazdu - najmu pojazdu powinien być liczony wariantowo:

- wariant I - przy założeniu, że poszkodowany dysponował środkami na zakup pojazdu po przyznaniu odszkodowania (bez sprzedaży wraku), czas najmu winien być liczony od 26.03.2019r. do 07.06.2019r., plus 7 dni na zagospodarowanie, minus 17 dni. Wówczas czas najmu wynosiłby 64 dni/63 doby,

- wariant II - przy założeniu, że poszkodowany czekał na sprzedaż wraku dla otrzymania pełnych środków, czas najmu winien być liczony od 26.03.2019 r. do 12.07.2019 r., minus 30 dni. Wówczas czas najmu wynosiłby 79 dni/78 dób,

Najem pojazdu zastępczego zakończył się dokładnie w dniu sprzedaży wraku, co nie pozwalało na zakup innego pojazdu.

Średnia opłata dobową za wypożyczenie samochodu na okres 1 doby o parametrach zbliżonych do pojazdu uszkodzonego R. (...) segmentu D, wynosiła w 2019 r. od 179,40 zł netto dla wynajmu do 4 dni, 163,54 zł netto dla wynajmu do 14 dni oraz 153,74 zł netto dla wynajmu do 30 dni. Maksymalna kwota najmu wynosiła 240 zł netto, a minimalna 119 zł netto.

Średnia opłata dobową za wypożyczenie samochodu na okres 1 doby o parametrach zbliżonych do pojazdu wynajętego B. (...) segmentu E, wynosiła w 2019 r. od 386,78 zł netto dla wynajmu do 4 dni, 347,86 zł netto dla wynajmu do 14 dni oraz 332,16 zł netto dla wynajmu do 30 dni. Maksymalna kwota najmu wynosiła 542,28 zł netto, a minimalna 193,50 zł netto. Tym samym, kwota 160 zł netto, występowała na rynku lokalnym w danym okresie również dla pojazdu uszkodzonego segmentu D.

Poszkodowany wynajął pojazd wyższego segmentu E, niż pojazd uszkodzony segmentu D.

Opłata za usługę holowania samochodu w 2019 r. na trasie P. - K. - P., kształtowała się na poziomie: dla pojazdu pustego 3,92 zł netto, a dla pojazdu załadowanego 4,37 zł netto. Tym samym kwota 4 zł netto za km holowania, występowała na rynku lokalnym w danym okresie.

Oplata dobowa parkowania samochodu osobowego w 2019 r. wynosiła od 20 zł netto w do 35 zł netto. Uzyskana średnia cena parkowania pojazdu na dobę wynosi 28,40 zł netto na dobę, tj. 34,93 zł brutto. Tym samym, kwota 15 zł netto, występowała na rynku lokalnym w danym okresie.

Poszkodowany otrzymał kosztorys ubezpieczyciela 15.04.2019 r., o godz. 17:09, a więc kolejnego dnia roboczego, przy świetle dziennym, powinien dokonać rozbrojenia pojazdu oraz zgłoszenia dodatkowych oględzin. Tym bardziej, że wg materiału zdjęciowego w aktach szkody rozbrojenie pojazdu polegało jedynie na zdjęciu zderzaka, co profesjonalnemu warsztatowi powinno zająć maksymalnie 1 rbh. Powód mógł wykonać naprawę zgodnie z kosztorysem pozwanej, który został do powoda wysłany 29.04.2019 r. (poniedziałek), a więc kolejnego dnia roboczego, poszkodowany winien wysłać własny kosztorys do weryfikacji. Brak jest w aktach sprawy zaświadczeń o tym jakoby w okresie majowego weekendu warsztat był nieczynny. Wówczas należy oczywiście doliczyć 1 dzień do czasu likwidacji szkody.

Doszło do zwłoki w wystąpieniu o dane oferenta. Poszkodowany miał obowiązek działać w zakresie minimalizacji szkody, a zwlekanie z wystąpieniem o dane oferenta powoduje wydłużanie procesu likwidacji szkody (sprzedaży wraku), a w konsekwencji czasu najmu pojazdu zastępczego, za który koszt ponosi ubezpieczyciel.

Czas parkowania winien być liczony od 26.03.2019r. do 12.07.2019 r., minus 29 dni. Wówczas czas parkowania wynosiłby 80 dni/79 dób

Dowód : opinia biegłego k. 263-274, 329-332

OCENA DOWODÓW:

Dowody, w oparciu o które ustalono stan faktyczny sprawy Sąd uznał za wiarygodne.

Prawdziwość ani autentyczność dokumentów, jak również okoliczność złożenia oświadczeń o treści w nich wskazanej, nie została w toku procesu przez żadną ze stron zaprzeczona. Sąd nie znalazł podstaw, aby zakwestionować dokumenty z urzędu.

Sąd postanowieniem z 30.06.2023 r. dopuścił dowód z opinii biegłego z dziedziny techniki samochodowej na fakt jak w pozwie. (k. 256)

Pismem z 7.08.2023 r. powód zgłosił zastrzeżenia do protokołu dotyczące dopuszczenia dowodu z opinii biegłego sądowego z dziedziny techniki samochodowej wyłącznie na fakt jak w pozwie o zapłatę, podnosząc, że nie oznaczono jednocześnie części faktów mających zostać wykazanymi, a wynikających z modyfikacji wniosku dowodowego zawartego w pkt VI pisma procesowego z 31.05.2023 r. Zwrócono uwagę na uchybienie regulacji art. 236 § 1 i § 2 k.p.c. polegające na błędnym oznaczeniu faktów, które mają zostać wykazane poprzez nieoznaczenie części faktów mających zostać wykazanymi, a wynikających z modyfikacji wniosku dowodowego zawartego w pkt VI ww. pisma procesowego. (k. 282-283)

W toku postępowania uzyskano opinię biegłego z zakresu techniki samochodowej, kalkulacji warsztatowej i analizy kosztorysów – dr. inż. M. C..

Sąd podzielił opinię biegłego z zakresu techniki samochodowej, kalkulacji warsztatowej i analizy kosztorysów – dr. inż. M. C., gdyż jest ona rzetelna, jasna, kategoryczna oraz niesprzeczna. Opinia została wydana po wnikliwej analizie zebranego materiału dowodowego, a swoje wnioski biegły logicznie i przekonująco uzasadnił. Opinia sporządzona została przy tym przez biegłego będącego osobą obcą dla stron, a ponadto posiadającą wysokie kwalifikacje zawodowe.

Powód wniósł zastrzeżenia do opinii pismem z 6.09.2023 r. Zakwestionował opinię w zakresie uzasadnionego okresu najmu pojazdu. Nie kwestionował opinii w zakresie uzasadnionej dobowej stawki najmu pojazdu, dobowej stawki parkowania pojazdu i w zakresie kosztów holowania pojazdu. Biorąc pod uwagę stanowisko prezentowane przez biegłego sądowego, a w szczególności wariantowe ustalenie uzasadnionego okresu najmu pojazdu zastępczego, powód wniósł o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z uzupełniającego przesłuchania powoda na fakt

konieczności wynajęcia pojazdu zastępczego, braku środków pozwalających na samodzielne nabycie innego pojazdu w miejsce uszkodzonego pojazdu, niezbędnego i uzasadnionego okresu najmu pojazdu zastępczego, dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z dokumentów wskazanych w piśmie oraz o sporządzenie przez biegłego sądowego uzupełniającej opinii polegającej na udzieleniu dodatkowych pisemnych wyjaśnień i udzielenie odpowiedzi na zgłoszone zastrzeżenia. Jednocześnie mając na uwadze treść postanowienia z 30.06.2023 r., w stosunku, do którego zgłoszone zostały zastrzeżenia, powód wniósł o zmianę postanowienia w ten sposób, że dowód z opinii biegłego sądowego z dziedziny techniki samochodowej winien zostać przeprowadzony na dodatkową okoliczność uzasadnionego czasu parkowania pojazdu uszkodzonego (wraku pojazdu), biorąc pod uwagę czas niezbędny do zakupu nowego pojazdu, a w szczególności formalności związanych ze zgłoszeniem szkody i oględzinami pojazdu, akceptacji kosztorysu naprawy przez zakład ubezpieczeń, dni organizacyjnych, momentu przekazania poszkodowanemu decyzji o szkodzie oraz terminu wypłaty poszkodowanemu odszkodowania z tytułu kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu, albowiem stosowna modyfikacja wniosku dowodowego w zakresie pkt V.5. pozwu została zgłoszona we właściwym czasie (pkt VI pisma procesowego z 31.05.2023 r. Powód wniósł o uzupełnienie opinii w zakresie uzasadnionego czasu parkowania pojazdu uszkodzonego (wraku pojazdu), biorąc pod uwagę czas niezbędny do zakupu nowego pojazdu, a w szczególności formalności związanych ze zgłoszeniem szkody i oględzinami pojazdu, akceptacji kosztorysu naprawy przez zakład ubezpieczeń, dni organizacyjnych, momentu przekazania poszkodowanemu decyzji o szkodzie oraz terminu wypłaty poszkodowanemu odszkodowania z tytułu kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu. Powód stał na stanowisku, że uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego przypadła od 25.03.2019 r. do 12.07.2019 r., okres najmu pojazdu zastępczego i okres parkowania pojazdu uszkodzonego (wraku pojazdu) uzależniony był od przyjęcia przez pozwaną odpowiedzialności za zdarzenie oraz wypłaty odszkodowania i uzyskania wynagrodzenia ze sprzedaży wraku uszkodzonego pojazdu, okres najmu pojazdu zastępczego i okres parkowania pojazdu uszkodzonego (wraku pojazdu) uzależniony był od sprzedaży przez powoda na rzecz oferenta wskazanego przez pozwaną pozostałości pojazd, do czego doszło w następstwie zawarcia umowy sprzedaży (...) 07.2019 r., dobową stawką najmu w kwocie 160 zł netto (odpowiednio 196,80 zł brutto), jak i dobową stawką za parkowanie pojazdu uszkodzonego (wraku pojazdu) w kwocie 15 zł netto (odpowiednio 18,45 zł brutto) występowały na rynku lokalnym w danym okresie, a przy tym ta ostatnia była też niższa, stawka za holowanie pojazdu uszkodzonego w kwocie 4 zł netto (odpowiednio 4,92 zł brutto) za 1 km występowała na rynku lokalnym w danym okresie.

Postanowieniem z 14.09.2023 r. Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z dziedziny techniki samochodowej na fakt jak w pozwie (k. 5) oraz piśmie powoda z 31.05.2023 r. (k. 151). (k. 322)

W opinii uzupełniającej biegły sądowy ustosunkował się do zarzutów powoda,

Pismem procesowym z 14.02.2024 r. powód podtrzymał wszystkie zastrzeżenia zgłoszone uprzednio do opinii podstawowej w zakresie uzasadnionego okresu najmu pojazdu. Zdaniem powoda, ze względu na konieczność podjęcia dodatkowych czynności weryfikacyjnych, cały okres od 15.04.2019 r. do 19.04.2019 r. winien zostać uznany za uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego. W ocenie powoda nie doszło także do zwłoki w okresie od 26.04.2019 r. do 6.05.2019 r. Zdaniem powoda również w okresie od 7.06.2019 r. do 19.06.2019 r. nie dopuszczono się zwłoki wynoszącej 13 dni w zgłoszeniu pozwanej o udostępnienie danych oferenta.

Sąd uznał opinię biegłego sądowego, zarówno podstawową jak i uzupełniającą, za wiarygodną i pozwalającą czynić na jej podstawie ustalenia w zakresie okoliczności spornych między stronami.

Zeznania Ł. K., Sąd uznał za wiarygodne, gdyż korespondowały z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dokumentowym.

OCENA PRAWNA:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

Istota niniejszej sprawy, z uwagi na stanowiska stron postępowania, sprowadzała się do ustalenia wysokości szkody powstałej na skutek zdarzenia odszkodowawczego, tj. wysokości należnego powodowi świadczenia z tytułu holowania uszkodzonego pojazdu, kosztów parkowania uszkodzonego pojazdu i kosztów najmu pojazdu zastępczego. Kwestia legitymacji procesowej powoda, jak też kwestia samej odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanej pozostawała bezsporna. W sprawie przeprowadzone zostało postępowanie likwidacyjne, wypłacono świadczenie odszkodowawcze, przy czym w kwocie nieuwzględniającej w całości żądania powoda w zakresie ww. kosztów. Spór ogniskował się wokół długości okresu za jaki powodowi należy się odszkodowanie z tytułu parkowania uszkodzonego pojazdu i najmu pojazdu zastępczego, a także wysokości stawki należnej najem pojazdu zastępczego. Ubezpieczyciel nie kwestionował stawki przyjętej przez poszkodowanego za usługę parkowania uszkodzonego pojazdu. W stosunku do roszczenia dotyczącego kosztów holowania uszkodzonego pojazdu, pozwana nie kwestionowała wysokości tego kosztu i przyjętej przez powoda stawki. Nie wynika to ze składanych przez nią pism. Dostrzec natomiast należy, że pozwana na etapie postępowania likwidacyjnego przyznała poszkodowanemu tym tytułem kwotę netto wynikającą z przedstawionej jej faktury VAT. W ocenie Sądu przyjąć zatem należało, że pozwany nie kwestionowała stawki za holowanie i nie kwestionowała swojej odpowiedzialności za ten rodzaj kosztów. Pozwana nie wyjaśniła jedynie dlaczego nie powiększyła tejsze kwoty o należny podatek VAT, przyjmując, że to kwota 728 zł stanowi wartość brutto.

Przechodząc do meritum wskazać należy, że roszczenie powoda znajdowało podstawę prawną w art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2023 r. poz. 2500 t.j., zwanej dalej „u.u.o.”). Zgodnie z treścią tego przepisu, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Zgodnie z art. 4 powyższej ustawy wskazuje, iż ubezpieczeniem obowiązkowym jest ubezpieczenie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów. Stosownie do treści art. 13 ust. 2 ustawy o obowiązkowych ubezpieczeniach OC odszkodowanie wypłaca się w granicach odpowiedzialności cywilnej podmiotów objętych ubezpieczeniem, nie wyżej jednak niż do wysokości sumy gwarancyjnej ustalonej w umowie. Natomiast w sprawach nieuregulowanych w ustawie stosuje się przepisy Kodeksu cywilnego (art. 22 ust. 1 ustawy).

I tak, zgodnie z treścią art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia OC ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Z kolei zgodnie z art. 822 § 4 k.c. uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela – co też w niniejszej sprawie strona powodowa uczyniła. Odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody. Sprawca szkody ponosi odpowiedzialność za zdarzenie komunikacyjne wywołujące szkodę na zasadach ogólnych – o których mowa w art. 436 § 2 k.c. – czyli na zasadzie winy (415 k.c.). Powyższe ustalenie implikuje odpowiedzialność pozwanego jako ubezpieczyciela bezpośredniego sprawcy szkody.

Przesłankę odpowiedzialności kierującego za szkodę powstałą w związku z ruchem pojazdu ustanawia z kolei treść art. 436 k.c., zgodnie z którym w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody żądanie naprawienia szkód poniesionych przez posiadaczy samoistnych pojazdów następuje na zasadach ogólnych. W świetle przepisów kodeksu cywilnego zasadą jest, że naprawienie szkody obejmuje straty, jakie poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono (art. 361 § 2 k.c.). Ubezpieczyciel jest zobowiązany w ramach odpowiedzialności gwarancyjnej wynikającej z obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jedynie do wypłaty odszkodowania pieniężnego. Podstawową funkcją odszkodowania pozostaje kompensacja - odszkodowanie powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan rzeczy naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę, nie może ono jednak przewyższać wysokości faktycznie poniesionej szkody.

W orzecznictwie ugruntowane jest stanowisko, w świetle którego za normalne następstwo uszkodzenia pojazdu traktowana jest konieczność czasowego wynajęcia auta zastępczego do czasu naprawienia szkody (szerzej: wyrok Sądu Najwyższego z 8 września 2004 r., IV CK 672/03, LEX nr 146324). Nie jest przy tym wymagane, aby uszkodzony albo zniszczony pojazd mechaniczny był przed szkodą wykorzystywany do prowadzenia działalności gospodarczej czy też, aby uszkodzony nie miał możliwości korzystania z komunikacji zbiorowej. Koszty należne tytułem najmu pojazdu zastępczego obejmować muszą wydatki celowe i ekonomicznie uzasadnione, a nadto rzeczywiście poniesione (szerzej: uchwała Sądu Najwyższego z 17 listopada 2011 r., III CZP 5/11, OSNC 2012/3/28).

Trafny jest wyrażony w orzecznictwie pogląd, że o ile zasada pełnego odszkodowania przemawia za przyjęciem stanowiska o konieczności zwrotu przez ubezpieczyciela tzw. wydatków koniecznych, potrzebnych na pokrycie kosztów czasowego używania pojazdu zastępczego w związku z niemożliwością korzystania z dotychczasowego pojazdu z uwagi na jego uszkodzenie lub zniszczenie, to nie oznacza to, że pokryte mają zostać wszelkie poniesione koszty wynajęcia pojazdu zastępczego (por. wyrok Sądu Najwyższego z 8 września 2004 r., IV CK 672/03). To samo odnosi się do kosztów przechowania wraku pojazdu, który doznał zniszczenia (szkody całkowitej). M.in. w uzasadnieniu uchwały składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z 17 listopada 2011 r., III CZP 5/11 wyrażony został pogląd, który tutaj. Sąd w składzie orzekającym podziela, że skoro istnieje obowiązek wierzyciela zapobiegania szkodzie i zmniejszania jej rozmiarów, wynikający z art. 354 § 2 k.c., art. 362 k.c. i art. 826 § 1 k.c., to na dłużniku ciąży obowiązek zwrotu wydatków celowych i ekonomicznie uzasadnionych, pozwalających na wyeliminowanie negatywnych dla poszkodowanego następstw, nie dających się wyeliminować w inny sposób, z zachowaniem rozsądnej proporcji między korzyścią wierzyciela i obciążeniem dłużnika. Trafne jest wskazanie Sądu Najwyższego, że różnorodność okoliczności związanych z następstwami wypadku komunikacyjnego oraz sytuacją życiową poszkodowanego nie pozwala na formułowanie w tym względzie kazuistycznych wskazań; podlegają one ocenie indywidualnej w konkretnej sprawie. Nie można zatem wykluczyć sytuacji, w której wymagane będzie od poszkodowanego, by podjął się naprawy uszkodzonego pojazdu, ewentualnie nabycia nowego pojazdu przy szkodzie całkowitej, ze środków własnych bądź przy pomocy finansowania zewnętrznego, jak pożyczka, kredyt, kredytowana naprawa bezgotówkowa wykonana przez podmiot gotowy podjąć takie ryzyko. Podobny pogląd wyraził Sąd Okręgowy w Łodzi w wyroku z 26 maja 2017 r., XIII Ga 1185/16, podkreślając, że poszkodowany obowiązany jest dołożyć rozsądnych starań, aby nie powiększać rozmiaru szkody. Zwlekanie z rozpoczęciem naprawy ponad miarę, wbrew obowiązkowi minimalizacji szkody, powoduje przerwanie związku przyczynowego w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. między wypadkiem a niemożnością korzystania z uszkodzonego pojazdu.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy, Sąd uznał, że zasadny koszt parkowania pojazdu to 1734,30 zł brutto. Odnosząc się kolejno do poszczególnych kosztów wskazać należy, że powód domagał się odszkodowania za poniesione koszty związane z realizowanym zabezpieczeniem i przechowaniem uszkodzonego pojazdu na czas trwania postępowania likwidacyjnego prowadzonym przez pozwanego. Powód domagał się zapłaty za przechowywanie pojazdu uszkodzonego zgodnie z fakturą z 12.07.2019r. nr (...), w dniach 25.03.-12.07.2019 r., tj. przez 109 dni przy stawce 15 zł netto, a więc w łącznej wysokości 1635 zł netto/2011,05 zł brutto. Pozwana kwestionowała zasadność swojej odpowiedzialności za ten rodzaj kosztu w zakresie przyjętego okresu parkowania, podnosząc, że zasadnym jest jedynie okres od dnia wystąpienia szkody do dnia poinformowania o szkodzie całkowitej plus dodatkowe 7 dni na zagospodarowanie pojazdu, tj. 43 dni. Ubezpieczyciel nie kwestionował stawki wynikającej z przedłożonej przez powoda faktury VAT i przyznał odszkodowania za ten koszt przy zastosowaniu stawki zgodnej z przedłożoną fakturą, tj. 15 zł netto, a więc 645 zł netto (43 dni x 15 zł netto)/793,35 zł brutto.

Sąd uznał, iż odpowiedzialność pozwanej za poniesiony przez powoda koszt przechowywania uszkodzonego pojazdu jest uzasadniony za okres 94 dni. Na okres ten, zdaniem Sądu, winien złożyć się czas od zawarcia umowy najmu pojazdu (26.03.2019 r.) do sprzedaży wraku, z wyłączeniem zwłoki na zgłoszenie szkody do pozwanego, opóźnienia z wysłaniem kosztorysu oraz zwrócenia się do wystawiającego wrak o dane oferenta łącznie 15 dni. Stąd okres wyliczony przez powoda 109 dni podlegał zmniejszeniu o 15 dni.

Analizując natomiast żądanie powoda dotyczące kosztu tytułem najmu pojazdu zastępczego, Sąd uznał, że należne powodowi było odszkodowanie za 94 dni najmu pojazdu po stawce 160 zł netto – w rezultacie 18499,20 zł brutto.

Powód domagał się odszkodowania za najmu pojazdu zastępczego zgodnie z fakturą VAT z 12.07.2019 r. nr (...), w dniach 25.03.-12.07.2019 r., tj. przez 109 dni przy stawce 160 zł netto w wysokości 17.440 zł netto/21.451,20 zł brutto. Pozwana kwestionowała zasadność swojej odpowiedzialności za ten rodzaj kosztu w zakresie przyjętego okresu najmu pojazdu zastępczego i wysokości stawki. Z tego tytułu przyznała Ł. K. 4153,68 zł brutto. Za uzasadnione uznała czasookresy oraz stawkę za jedną dobę najmu obowiązującą w sieci partnerskiej U. w ten sposób: 3 dni (od dnia powstania szkody do dnia zgłoszenia szkody do U.) - w ocenie U. zwłoka w zgłoszeniu szkody powyżej 3 dni licząc od daty zdarzenia, wykracza poza normalne następstwo szkody o czym mowa w art. 361 § 1 k.c. W związku z tym okres ten uległ weryfikacji do maksymalnie akceptowalnej wartości, tj. do 3 dni. 04.04.2019 r. - 07.05.2019 r., tj. 33 dni (od dnia zgłoszenia szkody do dnia przekazania informacji o zaistnieniu tzw. szkody całkowitej), 7 dni (okres na zagospodarowanie wraku pojazdu oraz zakup innego, o zbliżonych parametrach oraz jego rejestracji).

Ubezpieczyciel uznał tym samym za uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego w wymiarze łącznie 43 dni i przyjął stawkę 135,30 zł brutto, co dało razem koszt w wysokości 5817,90 zł. Z kwoty tej potrącono 1664,22 zł (zgodnie z pismem z 07.06.2019 r.). Do wypłaty ustalono tym samym 4153,68 zł brutto.

Sąd uznał, iż odpowiedzialność pozwanej za poniesiony przez powoda koszt najmu pojazdu zastępczego jest uzasadniony za okres 94 dni. Na okres ten, zdaniem Sądu, winien złożyć się czas od zawarcia umowy najmu pojazdu (26.03.2019 r.) do sprzedaży wraku, z wyłączeniem zwłoki na zgłoszenie szkody do pozwanego, opóźnienia z wysłaniem kosztorysu oraz zwrócenia się do wystawiającego wrak o dane oferenta łącznie 15 dni. Stąd okres wyliczony przez powoda 109 dni podlegał zmniejszeniu o 15 dni.

Sąd uznał w całości za zasadne żądanie powoda w zakresie dochodzonego kosztu holowania uszkodzonego pojazdu z miejsca kolizji. Pozwany nie kwestionował przyjętej przez powoda stawki, a zatem przyjęć należało, że powództwo w tym zakresie było w całości między stronami bezsporne i przez pozwanego uznane. Powód żądał od ubezpieczyciela z tego tytułu 895,44 zł brutto/728 zł netto, natomiast pozwany wypłacił jedynie 728 zł brutto. Zasądzeniu na rzecz powoda podlegała zatem różnica tych kwot, tj. 167,44 zł.

Reasumując powyższe rozważania, Sąd, na podstawie powołanych przepisów zasądził od pozwanej na rzecz powoda łącznie 19277,83 zł.

W pozostałej części roszczenie powoda należało oddalić jako bezzasadne (punkt II wyroku).

O odsetkach od zasądzonej kwoty orzeczono na podstawie art. 481 § 1 k.c. oraz art. 14 ust. 1 u.u.o. Dzień, od którego powinny być naliczone odsetki, Sąd ustalił mając na względzie fakt, że ubezpieczyciel zobowiązany był usunąć szkodę w terminie 30 dni od dnia jej zgłoszenia. Powód wskazał, że zgłosił ubezpieczycielowi żądanie zwrotu należnego odszkodowania z tytułu poniesionych kosztów holowania, najmu pojazdu zastępczego oraz z tytułu kosztów parkowania pojazdu 9.08.2019r. Decyzja w tym przedmiocie została wydana przez ubezpieczyciela 24.09.2019 r. Powód domagał się natomiast odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty. Stąd też Sąd uznał, że żądanie powoda w tym zakresie jest zasadne i od tego też dnia zasądził odsetki. Stosownie do treści art. 481 § 2 k.c. zasądzone odsetki za opóźnienie w ustawowej wysokości.

KOSZTY PROCESU:

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1, § 1¹ i § 3 i § 4 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. i w zw. z art. 100 k.p.c. w pkt III wyroku, rozdzielając je stosunkowo, uznając, że powód wygrał sprawę w 83 %, zaś pozwana w 17 %. Na podstawie art. 108 § 1 k.p.c., Sąd rozstrzygnął jedynie o zasadach poniesienia przez strony kosztów procesu, pozostawiając szczegółowe ich wyliczenie referendarzowi sądowemu.

W sprawie została sporządzona opinia przez biegłego sądowego, na poczet której powód uiścił zaliczkę w wysokości 1500 zł. Wynagrodzenie biegłego sądowego za sporządzenie pisemnej opinii w sprawie wyniosło 1234,75 zł (opinia podstawowa) i 449 zł (opinia uzupełniająca, tj. łącznie 1683,75 zł. W całości została pokryta z zaliczki uiszczonej przez powoda, a co do 186,75 zł tymczasowo zostało uiszczone ze środków SP. Zważając na stosunkowe rozdzielenie kosztów, Sąd nakazał ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w P. od powoda 31,75 zł (186,75 zł x 17 %), a od pozwanej 155 zł (186,75 zł x 83 %), tytułem części wynagrodzenia biegłego za sporządzenie opinii, która została pokryta tymczasowo ze środków Skarbu Państwa. Rozstrzygnięcie w tym przedmiocie zapadło na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2023 r. poz. 1144 t.j.) (pkt IV i V wyroku).

Asesor sądowy Michał Przybył